

Zondag 7 juli 2019 – HH. Martelaren van Gercum – Johannes van Keulen o.p.
Dominicuskerk Utrecht

MARTELAAR VAN DE TROOST

Jesaja 66,10-14; Lucas 10, 1-9

“Zoals een moeder haar kind troost, zo troost ik u”

Ik zie voor me een kleine dreumes die enthousiast aan het dribbelen is.

Plotseling valt het met een smak en bezeert zijn hoofdje..

Het schrikt hevig. Het leven dat zo boeiend was, aanlokkelijk om te verkennen

toont zich ineens vijandig, bruut, hard, onbarmhartig.

Het kind kan dit niet plaatsen, is helemaal van de pijn en schrik bevangen.

Dan is er die moeder, die het niet wegpraat, de pijn laat zijn,

een arm om het kind slaat, een kusje drukt op de pijnlijke plek.

En binnen de kortste keren gaan de pijn en de schrik over.

De troost zit niet in het wegpraten maar in het samen zijn in het verdriet Even ruimte geven aan het verdriet van de ander, zonder dat het weg hoeft. Dat Jij erbij bent is genoeg. Als je aandacht maar voelbaar is.

Die aandacht, bij de pijn van een ander zijn, daar gaat het om in de eerste lezing.

'Zoals een moeder haar kind troost, zo zal Ik u troosten',

hoort een volk in een harde en genadeloze tijd

- het is verdreven uit zijn land, gekleineerd door de supermacht van die tijd,

En God toont zijn nabijheid in een profeet die bemoedigende woorden spreekt

en een nieuwe verlichte heerser die respect toont

voor de eigen cultuur en geboortegrond van ieder volk.

Het is die aandacht, die nabijheid die de drijvende kracht was in Jezus' leven

om mensen op te zoeken die hardhandig door het leven werden getackeld, uitgeschakeld door blindheid of verlamming, onaanraakbaar door melaatsheid.

Het zijn mensen met wie de samenleving geen raad weet

of die zichzelf buiten de samenleving hadden geplaatst -tollenaars, hoeren.

En Hij maakt dan verbinding, waar de verbinding verbroken was

tussen God en mens, tussen mensen onderling.

Om die aandacht, dat dichtbij komen gaat het bij Hem.

'Al zou een moeder haar kind verlaten, ik verlaat u nooit'

En dat moeten de leerlingen die door Jezus uitgestuurd worden, uitdragen.

Hoor de woorden van het evangelie van vandaag:

'vrede' wensen, - zieken genezen; en aankondigen:

een andere wereld is in aantocht: het koninkrijk van God,

niet langer een wereld waar mensen en volken elkaar niet verdragen,

maar genezen van de ziekten van machtsmisbruik en geweld..

Pierre Claverie, bisschop van Oran, martelaar van de dialoog zei:

“Wij christenen worden verwacht op de breuklijnen van de wereld,

de breuklijnen tussen arm en rijk, tussen de verschillende godsdiensten,

tussen degenen die meedoen en hen die zich aan de kant gezet voelen.

Het betekende voor hem: temidden van de aanslagen ter plekke blijven

Om de dialoog tussen moslims en christenen op gang te houden.

Het kostte hem zijn leven; samen met zijn chauffeur en vriend,

een moslim, werd hij in hun auto opgeblazen.

Ook Johannes van Keulen bracht dit in praktijk en had er zijn leven voor r Hij was pastoor in Hoornaar in de Alblasserwaard en hoorde:

Dat de pastoor van Gorcum en de franciscanen daar gevangen waren genomen.

In plaats van onder te duiken en zijn eigen leven veilig te stellen

ging hij de gevarenzone in om ze de troost van Ons Heer te brengen.

Hij werd meteen gearresteerd; hij werd lotgenoot van de gevangenen.

Zo werd hij martelaar: dat is niet in de perverse betekenis

van jezelf opblazen om zoveel mogelijk anderen te doden,

maar van je eigen leven inzetten voor een nabijheid die anderen doet opleven,

je eigen leven geven voor die andere wereld

waar barmhartigheid regeert waar men voor elkaar zo goed als God is.

Pierre Claverie werd martelaar van de dialoog,

Johannes van Keulen zou je martelaar van de troost kunnen noemen.

Het christendom is geen bevestiging van de hekken die wij hebben geplaatst,

maar een beweging op weg naar een andere wereld

waar scheidsmuren worden doorbroken naar één grote familie van God,

waar iedereen erbij hoort en niemand alleen wordt gelaten,

waar wij naar elkaar kijken met de ogen van God.

De moslimmoeder van de chauffeur en vriend van Pierre Claverie

(hun resten waren niet meer te scheiden en kwamen in één graf)

sprak hij hun begrafenis deze indrukwekkende woorden:

'Dat hun lichamen met elkaar werden vermengd, is voor mij het bewijs dat wij allen kinderen van God zijn'.

Dat de pastoor uit het veilige Hoornaar werd opgehangen

samen met de gevangenen van Gorcum, is het teken

dat God er is voor iedereen; en juist voor degenen tot wie men zegt:

'Pech gehad; sorry, niets aan te doen.

Jozef Essing o.p.